

## כובע טמבל בארמון

מי היה מאמין לסיפור על רוכס שהתגורר ברחוב וילנה בתל-אביב, או לאותו הסיפור — אך הפעם על אשתו הרוכסית, ועל אותה הדירה? או לסיפור על המרקוזי מבית **דאגלס וקלידייל**, שמתוכב ביהוד עם אחיו הצעיר ואחיותיו, כשכובעי־טמבל על ראשם, סנדלים תנ"כיים לרגליהם ולגופם חולצות טריקו, כשעליהן הכתובת „שלום“ בעברית, ומורה לצידם?

הסיפור התחיל, לפי מיטב ידיעתי, במוקי דגן, איש יחסי הציבור ודובר מוזיאון תל-אביב, שעשה תקופה ארוכה בסקוטלנד, שם התיידד עם הרוכס **מהמילטון**, ורעייתו הרוכסית.

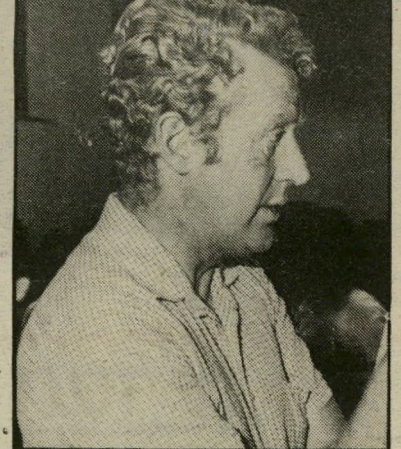
הרוכס הנוכחי, ה־15 במיספר, הוא צאצא למישפחה מפוארת בהיסטוריה הסקוטית, הנמצאת שם בראש סולם האצולה. הקשר התחיל עם הרוכס הראשון, שהיה ידימינה של **מרי סטיוארט**, מלכת הסקוטים, שאיבדה את ראשה לטובת בת־דורותיה, **אליזבת** מלכת אנגליה.

מאז מאטרה היה הרוכס הראשון עוצר המלוכה בסקוטלנד, עד שעלה בנה הצעיר של מרי סטיוארט לגדולה. מאז ועד היום אין מלכי אנגליה מבקרים בסקוטלנד ללא בקשת רשותם הסימלית של ההמילטונים לבקר בארצם.

אביו של הרוכס הנוכחי, שנפטר לפני שנים אחדות, היה טייס מפורסם, וטס לראשונה בהיסטוריה מעל האורסט, הגבוה שבהרי העולם.

גם בנו, הרוכס הנוכחי, הוא טייס נלהב, וכשביקר בארץ, כאורחו של מוקי דגן, והתגורר בביתו, מיהר לפגוש את **עזר וייצמן** ומפקדים אחרים לשעבר בחיל־האוויר הישראלי, ואף ביקר בתעשייה האווירית, והתרשם מאד.

אחרי שחזר נלהב מביקורו כאן, הגיעה אשתו,



הרוכס מהמילטון חומס, טחינה, פלאפל

הרוכסית, לפני כשבועיים. אף היא התגוררה בביתו של דגן, דירת־גג צנועה ברחוב וילנה, ליד מוסך דן בצפון תל-אביב. היא התלהבה בעיקר מהמשמ הישראלית ובילתה שעות על הגג, כשהיא שופת את גופה. מדי פעם הגיחה עם המארח לסעודה קצרה. בעיקר התלהבה מהמאכלים המיוחדים: חומס, טחינה ופלאפל.

לפני שנסעה לארמונה, הסמוך לאדינבורו, הבטיחה לשלוח למארח תשורה נאה: שיחורדים מלכותיים מזן מיוחד, שהשתמר שם במשך 900 שנים.

המארח שלח לילדי הווג, בנם הגדול בן ה־9, הנושא בתואר מרקוזי, ואחיו הצעיר, הנושא בתואר לורד, ושתי אחיותיהם הליידים, כובעי־טמבל וחולצות מודפסות. מסתבר שמאז קבלת השי, אין האצילים הקטנים מסירים את הכובעים והחולצות.

צילצלת למוקי דגן לברר מתי יגיעו שנית. דרינג, דרינג. "את מוקי דגן?" "מזר." "זו המרחלת, שמעתי על ביקורם של הרוכס והרוכסית, ורציתי..." "רגע, רגע! על מה את מדברת?" "אתה יודע, נודע לי על ביקורם החשאי של..." "אינני יודע על מה את מדברת." "בחיך!" "תודה!" נקישה. לך ותדובך דובר!



שימעון עדן וירידה בפעולה לבד, או בזוג?

## אחותו של שימעון עדן

יש נואפים ויש נואפים. הכי נחמד מהם, על תקן של פלייבוי בינלאומי, יותר מאשר סתם נואף. הוא יירדו החביב **שימעון עדן**. מדי פעם מופיע הנער בחוצות תל-אביב לגיחה קצרה מכליין או אקפולקו, עורך סקר, בודק את המחזור האחרון במועדונים ובחופים, ויוצא לגיחה קצרה או ארוכה נוספת. אל הרומן הבא והבלתי־נודע.

גם השבוע הגיע ארצה לביקור קצר, נראה מצויין, אף כי הוקין מאוד לאחרונה. נראה אולי בן 35, ולא בן 33 כמו לפני שנה.

כשהוא מגיע ארצה בלוויית חתיכה תורנית, או עוסק פה בציריכ־שרונות, הוא מרכב לבלות בחברת בתו **אירית**, בת ה־35, חתנו, ונכדיו **דני** (9) ו**דילי** (3). אך גם אירית וגם הנכדים חונכו לקרוא לו שימעון. המילה אבא או סבא אינה מוזכרת.

אירית מגחכת כשהיא נזכרת באותה חתיכה שהגיעה עם אביה לשלושה ביקורים בארץ, ואף התגוררה אצלה, כשהיא סבורה שאחותו של שימעון היא המארחת אותה, עד שגילתה לבסוף את האמת.

לרומנים שלו יש סגולה. אלה הן אהבות רמטיות וחוקות, שלא צריכות להסתיים לעולם, אך המסתיימות בדרך כלל תוך שבוע־שבועיים, ושימעון מוכן לאהבת־חייו הבאה.

את אהבת־חייו הנוכחית פגש יום אחרי שהגיע לביקור: **דוריס גרשמן**, תיירת מגרמניה, המתגוררת כאן מזה שש שנים, אך המפספסת מעט מאוד בעברית. עיקר עיסוקה בציד חתיכים. והיא חתיכה א"א.

הצרה איתו היא שהוא אינו נח או יושב על התחת. רק התחיל את רומן־חייו, וכבר הוא יוצא לבלתי־נודע, לחופשה ארוכה בסן־טרופו. עכשיו מתחילים ההימורים. יסע לבר או בוג?

## סיפור רומנטי

את **איב דה־מרדיקס** מי לא מכיר? מעצב אופנת־צמרת מהשרה הראשונה בארץ, וכאלה, ואין לנו הרבה מהם כאן בארץ. נראים ככל מקום, ומקשטים כל אירוע.

במיקרה של איב, הקישוט היה כפול. את הפועותיו ערך בדרך כלל עם **חנה עדן**, צמרת בזכות עצמה, החל ממישחק בהוליווד, ויופיה בכל מקום. השניים התמידו בהופעותיהם שנים, והעניין נראה נעול וחתום, מלבד לאחת.

כשאיב ישב ועבר, ישבה דליה התופרת ועבדה לצידו. כשאיב תיכנן — היא כיצעה, כשאיב גזר — היא תפרה. כשאיב יצא — היא נשארה, עם לב כבד, אך נשארה. אך סוף האהבה נצט, והסבלנות ואורך־הרוח השתלמו. כ־28 בחודש יוביל איב את דליה אל מתחת לחופה בגני־אורנים.

חנה עדן? השתגעתי? למי אתם רואים? מי שיש לה גוף ופנים, וגם ראש כמו שלה, חכו שבוע־שבועיים, ואביא לכם סיפור.

## פייטון פלייס

לולא הייתי קוראת את הסיפור אצלי כאן במדור השבוע, לא הייתי מאמינה לסיפור, גם אתם לא. אך הכלל אצלי הוא שאני מאמינה לנכתב אצלי, וגם לכם אין ברירה.

תיפסו סיפור: מאחד מהקבוצים הידועים בארץ נשלח **חבר השוב** לעסוק בבנקאות, בשליחות התנועה והקיבוץ. לחבר כישרונות גדולים. עד מהרה טיפס לצמרת, ויש המדברים בו נכבדות, ומנבאים לו עמדה מרכזית בחיי הכלכלה בארץ תוך זמן קצר.

בעוד הוא עובד וטורח בשליחות התנועה, ניהלה **אשת־חיקו** רומן שקט וסולידי עם **אחד** מחברי־המשק, הצרה במיקרים כאלה היא שבקיבוץ סופו של כל רומן חשאי כסופו של כל סוד. תוך זמן קצר ידע כל המשק על הרומן הסוער.

כולם ידעו, מלבד **בתם** של שליח־התנועה והאם העליזה. וכשהסתיים הרומן בינו לבין האם, החל הקיבוצניק לנהל רומן עם הבת, וזו הובילה אותו עד מהרה לחרד־מישפחה — כמו שאומרים בקיבוץ — או חופה, בלשון בני־אדם.

פלא שאני מחפשת כתבים לענייני עריות, ניאוף וכל השאר מבין חברי הקיבוצים? הם יכולים להורים דם חדש וקצת שעורריות עסיסיות למדור. מכירים מתנדבים?



חנה עדן ואיב דה מרדיקס הוא גזר, היא תפרה